

Architectus

2002
Nr 2(12)

Nasi mistrzowie

Marian Andrzej Barski

Urodził się 29 listopada 1927 r. w Lesznie Wielkopolskim. Matka, Teodora z Jankowskich, urodzona w Mogilnie, uczęszczała do szkoły we Wrześni; brała udział w strajku szkolnym; domagano się nauki w języku polskim. Ojciec, urodzony w Nowej Dąbrowie koło Wolsztyna był urzędnikiem starostwa powiatowego w Lesznie. Marian uczęszczał w 1939 r. do Państwowego Liceum Pedagogicznego; należał do drużyny harcerskiej. W pierwszych dniach września 1939 r. ojciec, wraz z rodziną, ewakuował konnym wozem skrzynie z tajnymi aktami państwowymi, które zostały spalone pod Pszczonowem w trakcie działań wojennych i dramatycznej pogoni.

Zatrzymali się w willi dziadka w Mogilnie, nie na długo. W pierwszych dniach października zostali wysiedleni w ciągu 15 minut do Miastkowa Starego, pow. Garwolin, pod Warszawą. Transport w bydłych, zaplombowanych wagonach trwał kilka dni. W latach 1940–1944 mieszkał z rodziną w Garwolinie, kontynuując naukę na tajnych kompletach. Od 1942 do 1944 r. służył w *Szarych Szeregach* Okręgu Garwolin, obwód *Goląb*, w drużynie *Bojowych Szkół*; był sekcyjnym plutonu *Niepodległość*. Aresztowania spowodowały konieczność wyjazdu przez Warszawę do Częstochowy. Tam w roku 1945 zdał małą maturę. W celu połączenia się z rodzicami przeniósł się w roku 1945 do Bydgoszczy, gdzie uczęszczał do liceum mat.-fiz. im. Mikołaja Kopernika. Następnie, przez Jelenią Górę, przyjechał do Wrocławia i w roku 1946 uczęszczał do I Ogólnokształcącego Liceum przy ul. Poniatowskiego, dokąd codziennie dochodził pieszo, przechodząc poprzez zagruzowane ulice z drugiego końca miasta. Egzamin dojrzałości uzyskał w 1947 r. W tym samym roku zdał egzamin wstępny do Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych, gdzie zostaje przyjęty. Jednocześnie zdał egzamin na Wydział Budownictwa – Oddział Architektury Uniwersytetu i Politechniki Wrocławskiej. Wybrał architekturę, uzyskując w roku 1952 dyplom inżyniera architekta magistra nauk technicznych, z wyróżnieniem.

Pierwszy rok studiów był czasem wypełnionym po brzegi: zajęcia na Uczelni, praca społeczna, odgru-

zowywanie placu Grunwaldzkiego, byłego pola startowego Festung Breslau, terenów Politechniki, rozsianych na Starówce i Ostrowiu Tumskim kościołów i ich inwentaryzacje. Ten czas wyjątkowej pracy, biedy, ale pełen radości i zauroczenia Wrocławiem, został opisany w wydawnictwie *Z tamtych lat...*

Marian Barski

Jego Profesorami byli wybitni architekci i urbaniści; profesorowie lwowscy i krakowscy, budowniczości II Rzeczypospolitej – Gdyni, Stalowej Woli, Lwowa i Podhala, sanatoriów i kościołów, domów mieszkalnych i dworców; Oni byli skrojeni na tamte czasy – odbudowy i tworzenia od podstaw, w nowej rzeczywistości.

Wraz z przyjaciółmi: Adamem Tyczkowskim, Wacławem Wdowiakiem, Leszkiem Zdekiem, Krystyną Postawkówną (późniejszą żoną), po zajęciach na Wydziale i pospiesznym obiedzie w stołówce za Odrą, w barze mlecznym w Rynku lub u *Fonsia*, gdzie jadali i jego Profesorowie, pędził na ul. Rozbrat, a potem na ul. Kniaziewiczza – „na drugą zmianę” – do późnych godzin nocnych praktykując w zawodzie – najpierw u Mistrza, prof. Tadeusza Brzozy, w projektowaniu osiedla mieszkaniowego w Wojcieszowie (1948), Pawilonu Chemii na Wystawę Ziem Odzyskanych (1948). Później współpracował z prof. Zbigniewem Kupcem, w konkursach na gmachy Politechniki Wrocławskiej, *Dom Turysty* w Zakopanem (1952), schronisko nad Morskim Okiem (1952), w projektach realizacyjnych Wydziału Lotniczego i Elektrycznego (1956) oraz Instytutu Telekomunikacji Politechniki Wrocławskiej (PW).

Marian pracował jednocześnie na uczelni, jeszcze jako student II roku studiów: w Katedrze Projektowania Budynków Mieszkalnych, od października 1949 r.; przeszedł wszystkie szczeble – od zastępcy asystenta (1949), asystenta (1951), st. asystenta (1954), adiunkta (1956), wykładowcy (1964), starszego wykładowcy (1982), docenta (1984) do profesora. Stopień naukowy doktora uzyskał w roku 1978, tytuł naukowy profesora w 1993.

Pod kierunkiem *Bacy* – prof. Tadeusza Brzozy – prowadził zajęcia z projektowania domów jednorodzinnych i wielorodzinnych oraz obiektów usługowych. Samodzielnie już, od 1961 r., od II roku studiów prowadził projektowanie mieszkalnictwa jedno- i wielorodzinnego, usług podstawowych, wykłady specjalistyczne z projektowania szkół wyższych na roku IV, seminaria na studium podyplomowym, później, w roku 2002, seminaria z usług

Od góry: Absolwenci Wydziału Architektury studiujący w latach 1947–1952; Instytut Matematyki Uniwersytetu Wrocławskiego; Budynek Chemii Uniwersytetu

podstawowych. Uzupełnieniem dydaktyki były prace wychowawcze, opiekuństwa roku i grup studenckich, praktyk zawodowych.

Poza uczelnią techniczną prowadził zajęcia z projektowania w Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu na Wydziale Architektury Wnętrz, kierowanym przez prof. Władysława Winczego.

W programie naukowym w latach 1982–1984 prowadził wydane w formie Raportu Wydziału Architektury (WA) badania domu bioklimatycznego i domu ekonomicznego, projektowanie zabudowy jednorodzinnej na terenach podgórskich, rozszerzone o projekty wdrożeniowe, branżowe.

Jest promotorem przeszło 200 prac dyplomowych. Wiele z nich otrzymało nagrody i wyróżnienia Dziekana Wydziału Architektury, Prezydenta Wrocławia, Nagrody Roku; były także prace nominowane do nagród ogólnokrajowych, m.in. Skrypija i Nowickiego.

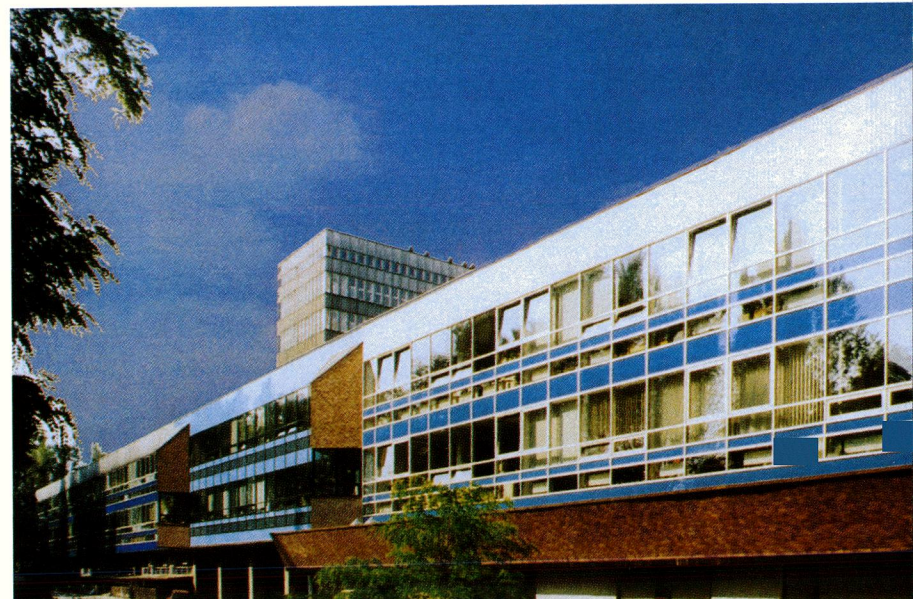
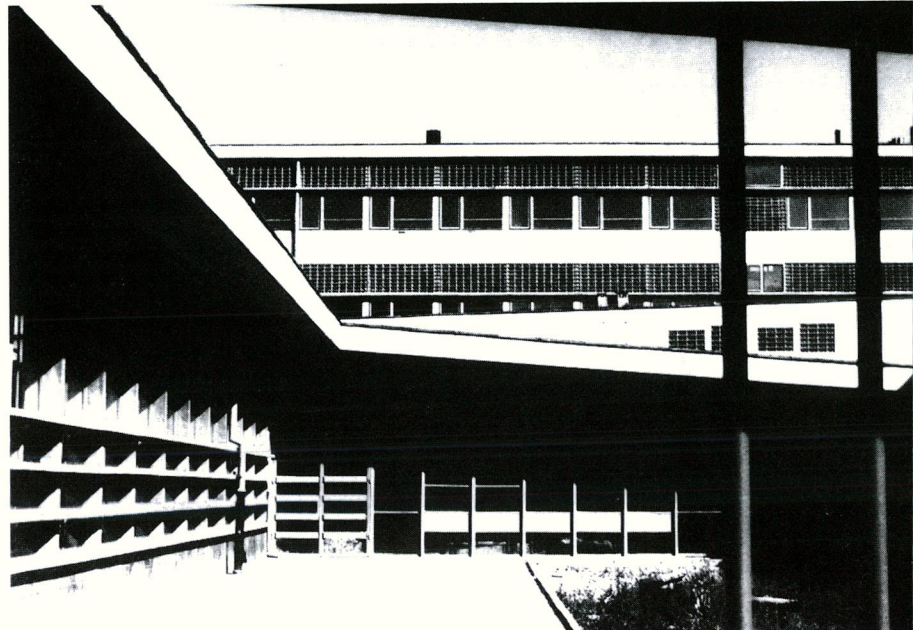
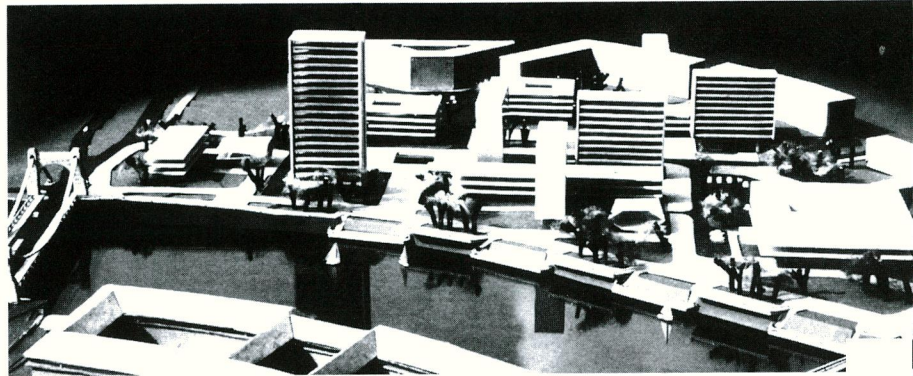
Wypromował 4 doktorów (2 przewody w toku).

Na WA pełnił funkcje kierownika Zakładu Architektury Budynków Mieszkalnych (1981–1987), prodziekana (1984–1987), dziekana Wydziału Architektury (1987–1990), członka Senatu (1984–1990), członka komisji senackich: ds. regulaminu (1984–1990), ds. ustawy o szkolnictwie wyższym (1984–1990), ds. dydaktycznych (1987–1990). Był członkiem Komisji Architektury MEN (1987–1990), Sekcji Architektury Komitetu PAN w Warszawie i Krakowie. Jest członkiem Komisji Architektury i Urbanistyki PAN we Wrocławiu od 1991 r.

Na WA zorganizował m.in.: komisję programową Wydziału Architektury (1984–1990), doroczne przeglądy programu i toku studiów, doroczne wystawy wydziałowe w Muzeum Architektury i Gmachu Głównym Politechniki. Nawiązał ścisłą współpracę z Zarządem Oddziału SARP, w celu oceny prac studenckich kursowych i dyplomowych. Przeprowadził akcję ankietową w szkołach licealnych i biurach projektowych Wrocławia i regionu wrocławskiego, w celu werbowania kandydatów na studia. Zainicjował konkurs studencki na odznakę Wydziału Architektury i jej realizację, po jej akceptacji przez władze uczelni.

W roku 1991 był promotorem nadania tytułu doktora *honoris causa* Zdzisławowi Pręgowskiemu, architektowi działającemu w Winterthur w Szwajcarii – pierwszego doktoratu honorowego na Wydziale Architektury PW.

Był organizatorem Jubileuszowego Zjazdu Absolwentów na 40-lecie Wydziału, w tym jubileuszowej wystawy w Muzeum Architektury i imprez towarzyszących, zebra-

nia materiałów wspomnieniowych i ich wydania (*Z tamtych lat – 1947–1952*), zorganizowania komitetu redakcyjnego i przygotowania *Zarysu Historii Wydziału*

Od góry: Makieta Uniwersytetu Wrocławskiego, 1960;
Klinika Położnictwa Akademii Rolniczej;
Laboratorium II Instytutu Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego

Architektury oraz wielu imprez integrujących absolwentów z macierzystą uczelnią, wystaw *Studenti – Miastu*.

Jego wystawy autorskie odbywały się w Muzeum Architektury w latach 1974–2002 r. oraz na wszystkich Przeglądach Regionalnych SARP-u.

Za pracę dydaktyczną, wychowawczą i organizacyjną otrzymał Nagrodę Senatu za osiągnięcia dydaktyczne (1985), Nagrody Rektora, Dziekana i Dyrektora Instytutu w latach 1972–1982, 1980–1990, 1986–1988, Nagrody za 53- i 40-lecie pracy. Organizował i brał udział w wyjazdach studialnych do Finlandii, Danii, Holandii, Niemiec, Francji, Włoch i Szwajcarii.

Równoległe z pracą na uczelni pracował w Zakładzie Osiedli Robotniczych (1948–1949), w *Miastoprojekcie* Wrocław (1949–1969), w Zakładzie Studyjno-Projektowym Politechniki Wrocławskiej (1969–1991), na stanowiskach: projektanta, st. projektanta, kierownika zespołu i pracowni oraz głównego i generalnego projektanta, w wyniku wygranych konkursów realizacyjnych: dla Uniwersytetu Wrocławskiego (UW) – 1954 r., rozbudowy Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu 1954 r., Domu Kultury Kolejarskiego 1955 r., zabudowy pl. Grunwaldzkiego 1964 r., rozbudowy Politechniki Wrocławskiej w rejonie pl. Grunwaldzkiego we Wrocławiu 1969 r., Wydziału Elektrotechniki AGH w Krakowie 1973–1974 r. i Nowej Akademii Medycznej (NAM) we Wrocławiu 1975 r.

Posiada uprawnienia budowlane, art. 361 (1959); Prawa Twórcy (1980). Jest członkiem Dolnośląskiej Okręgowej Izby Architektów. Zaangażowany w pracę stowarzyszeniową, jako członek SARP dwukrotnie pełnił obowiązki w Zarządzie Oddziału we Wrocławiu; wieloletni członek Kolegium Sędziów Konkursowych, Komisji Kwalifikacyjno-Artystycznej. Jest rzeczoznawcą SARP, był członkiem Komisji MKUA i WKUA we Wrocławiu (1960–1968), Rad Technicznych *Miastoprojektu*, Zakładu Studyjno-Projektowego PW.

Był członkiem Związku Studentów Architektury, PTTK, PZITB, ZNP, ZZ *Solidarność*.

Uprawnienia kombatanckie uzyskał w 1993 r., patent Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny w 2002 r. Jest członkiem Stowarzyszenia *Szarych Szeregów* i Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej.

Przyczynił się do upamiętnienia i budowy pomnika Ofiar Budowy Lotniska przy pl. Grunwaldzkim we Wrocławiu (1990) oraz tablicy pamiątkowej Tadeusza Władysława Ciska, członka WIN straconego w 1947 r. we Wrocławiu, wmurowanej w sali wykładowej budynku A1 PW (1990).

Odnaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi (1954, 1964), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1975), Medalem Edukacji Narodowej (1990), Medalem 35- i 40-lecia PW, Złotą Odznaką PW (1973), Złotą Odznaką Zasługi dla woj. wrocławskiego i Wrocławia (1971, 1981), Złotą Odznaką Zasłużonego dla Budownictwa (1984), Złotą Odznaką TMW (1979), Srebr-

Od góry: Wśród dziekanów Politechniki Wrocławskiej podczas Świąt Politechniki; W dziekanacie Wydziału Architektury (od lewej: prodziekan Ernest Niemczyk, Halina Duda, Elżbieta Świdorska, prodziekan Tadeusz Biesiekierski, Anna Świtalska, dziekan Marian Barski) 1989 r.; Wręczenie nominacji profesorskiej przez prezydenta Lecha Wałęsę, 1993 r.;

Wręczenie doktoratu *honoris causa* Zdzisławowi Pęgowskiemu

nym Medalem Opiekuna Pamięci Narodowej (1990), Srebrną Odznaką PZITB (1978), Nagrodą Artystyczną Wrocławia (zespołową) (1971), Nagrodą Ministra Budownictwa i PMB (1964), Nagrodą Wojewody Wrocławskiego (1976), Mister Wrocławia za Instytut Matematyki UW (1971), Nagrodą Ministra Budownictwa i Gospodarki Przestrzennej II st. za domy studenckie (*Ołówek i Kredka*, 1992), I nagrodą za najładniejszy budynek płombowy Wrocławia w roku 1995 przy ul. Pasteura 17a. Do nagrody Ministra Budownictwa był zgłoszony budynek Laboratorium II Instytutu Chemii UW (1999) i Blok Diagnostyczny i Intensywnej Terapii Dziecięcej Akademii Medycznej (AM) we Wrocławiu (2000).

Miłość do architektury i ogromne twórcze zaangażowanie znalazły odbicie nie tylko w sztuce budowlanej: wraz z żoną, Krystyną Postawką, „zbudowali rodzinę architektów”.

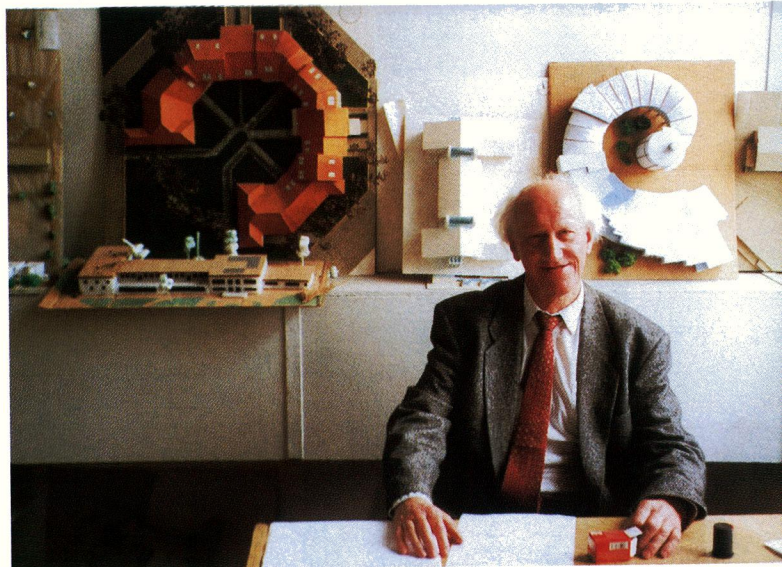
Krysia, poznana na II roku studiów, była współautorką wielu nagrodzonych projektów i ich realizacji. Podobnie jak Marian, rozpoczęła studia jednocześnie w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie na Wydziale Malarstwa i na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. W roku 1947 przeniosła się do Wrocławia, gdzie na Wydziale Architektury PW uzyskała w 1952 r. stopień inżyniera architekta, magistra nauk technicznych, z wyróżnieniem. Podczas studiów pracowała przy projektach realizacyjnych i konkursowych wraz z profesorem Tadeuszem Brzozą i prof. Zbigniewem Kupcem. Pracę zawodową rozpoczęła w „Miastoprojencie” Wrocław (1952–1969), w pracowni urbanistycznej. Uprawnienia budowlane zdobyła w 1963 r. Była gł. projektantem planu ogólnego Brzegu i Strzelina, osiedla „Ziętek” na Górnym Śląsku, odbudowy śródmieścia Strzelina. Następnie pracowała w nowo powstałym Zakładzie Studyjno-Projektowym PW, jako kierownik zespołu i gł. projektant.

Razem z Marianem projektowali zrealizowany Instytut Budownictwa Politechniki Wrocławskiej i wiele niezrealizowanych obiektów dla tej uczelni: Instytuty Inżynierii Łądowej, Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn, Chemii Nieorganicznej, Matematyki, Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów, Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych.

Razem projektowali Dom Towarzystwa Salezjańskiego i Dom Zgromadzenia Sióstr M.B.M., zrealizowane przy moście Grunwaldzkim, w 1991 i w 1996 r.

Krystyna Barska była członkiem SARP od 1952, przewodniczącą Koła w dwóch kadencjach, rzeczoznawcą SARP (1976). Prawa Twórcy uzyskała w 1980 r. W Towarzystwie Urbanistów Polskich była członkiem Zarządu Oddziału (1953–1956). Aktywna w NSZZ Solidarność. Uprawiała amatorsko sport i turystykę, była członkiem Akademickiego Związku Morskiego, PTK i PTTK. Otrzymała Nagrodę Wojewody Wrocławskiego (1976), „Mister Wrocławia” (1971), Srebrną Odznakę Przewodnika Pracy, Złotą Odznakę PW, nagrody Rektora i dyplomy uznania. Mimo przejścia na emeryturę

Od góry: W swoim pokoju na Wydziale Architektury; Otwarcie Jubileuszowej wystawy WA w Muzeum Architektury, 1997; Obiekty kliniczne Nowej Akademii Medycznej

w 1991 r. prowadziła nadal działalność projektową i społeczną. Wybrana w pierwszych wyborach samorządowych do Rady Osiedla „Borek” we Wrocławiu, pełniła funkcję Przewodniczącej przez dwie kadencje w latach 1992–1996. Odeszła 20 czerwca 1999 r.

Ich dzieci są także absolwentami Wydziału Architektury PW. Agnieszka uzyskała dyplom w 1979 r., z wynikiem bardzo dobrym. Za pracę dyplomową otrzymała nagrodę II stopnia w konkursie „Młoda myśl dla kraju”.

Ewa otrzymała dyplom z wyróżnieniem i I nagrodę za pracę dyplomową w 1981 r., ukończyła także z wynikiem bardzo dobrym Wydział Malarstwa, Grafiki i Rzeźby PWSSP we Wrocławiu w 1987 r.

Jacek uzyskał dyplom na Wydziale Architektury w 1989 r. z wynikiem bardzo dobrym, za pracę dyplomową – nagrodę Prezydenta Wrocławia, nagrodę Wiceprezesa Rady Ministrów; wpisany w poczet najlepszych absolwentów szkół wyższych z 1989 r. W roku 1999 obronił pracę doktorską, wyróżnioną przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

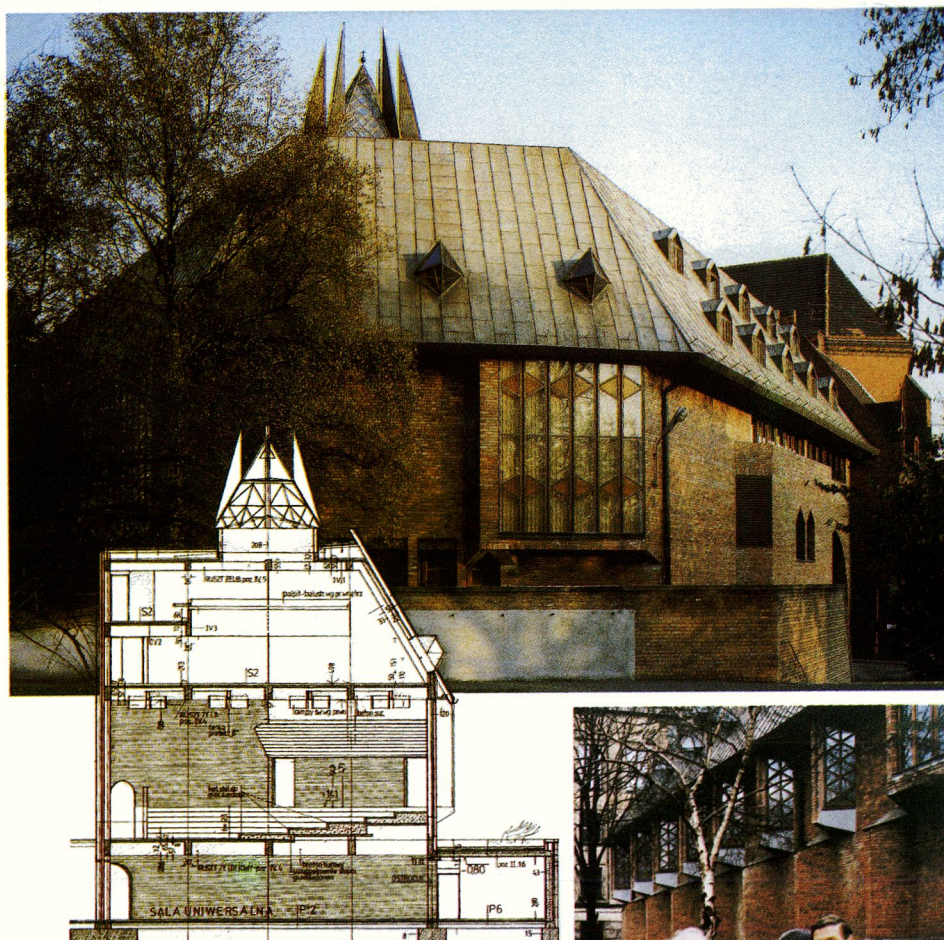
Zdaniem większości odbiorców architektura tworzona przez 50 lat według projektów Mariana Barskiego zdała egzamin – wpisana w sylwetę miasta, stawała się nieraz jego znakiem rozpoznawczym (*Olówek* i *Kredka*). Realizowane kompleksowo, wraz z autorskimi wnętrzami, obiekty kubaturowe służą użytkownikom, jakby na przekór powszechnej opinii, że w Polsce była tylko wielka płyta, a wszystko nowe zaczęło się po roku 1989.

Nowatorskie rozwiązania funkcjonalne i kompozycyjne, lekkość brył architektonicznych, dbałość o detal sprawiają, że ta architektura się nie starzeje. Skala człowieka, tak czytelna w obiektach Akademii Rolniczej, w wewnętrznych słonecznych dziedzińcach, poderwaniu niskiej zabudowy od poziomu komunikacji miejskiej, znajduje kontrast i właściwe proporcje w odważnych skosach dachów i siatki konstrukcyjnej wieżowców *Szczytu* pl. Grunwaldzkiego. Obiekty wpisane w przestrzeń otwierają się na jej walory. Z wewnętrznych pochylni uniwersyteckich audytoriów widać połyskującą rzekę, tarasowe uskoki Hotelu *Pielęgniarek* otwierają się na wysoką zielenią parkową, z kolei inne obiekty bronią się przed niszczącą ekspansją środowiska: architektura Domu Towarzystwa *Salezjańskiego* zapewnia ciszę i wyizolowanie od wielkomiejskiej arterii. Wewnątrz „obronnej” architektury kryją się jasne, przestronne wnętrza, rozwiązane na sześciokątnej siatce konstrukcyjnej.

Trudne zagadnienia wymogów technologicznych w projektowanych obiektach nie przesłaniają faktu, że w pięknej przestrzeni pracuje się lepiej – widać to choćby we wnętrzach laboratoriów uczelni Wrocławia, w salach wykładowych, w radosnych i kolorowych pomieszczeniach *Diagnostyki* i *Intensywnej Terapii Dziecięcej AM*.

Również wiele domów jednorodzinnych autorstwa Mariana Barskiego wyprzedzało swoją epokę, zarówno tych projektowanych indywidualnie, jak i, nazywanych obecnie „energooszczędny”, prefabrykowanych w systemie domów drewnopodobnych, z ogromną liczbą wa-

Od góry: Krystyna i Marian; Rodzina Barskich: stoją – Ewa i Jacek, siedzą: Krystyna, Agnieszka, Marian; Osiedle Mieszkanie przy ul. Wiktora Brossa

riantów, według życzeń i możliwości inwestorskich czy prototypowych projektów domów ekologicznych, które nie doczekały się jeszcze realizacji. Był prekursorem w skali krajowej łamania barier dla osób niepełnosprawnych; wewnętrzne pochylnie stosował już w latach siedemdziesiątych w audytoriach Matematyki i Chemii UW, w Międzywydziałowym Auditorium Uniwersyteckim (2002). Zewnętrzne pochylnie na przystankach tramwajowych zrealizowano na pl. 1 Maja i pl. Społecznym we Wrocławiu w latach 1979–1980. Dalsze przewidywał w Studium komunikacyjnym Osi Grunwaldzkiej (1978).

W dobie coraz większych możliwości technologicznych elegancja i modernistyczna klarowność architektury umożliwiają wpisanie nowoczesnych brył jego najnowszych obiektów mieszkaniowych; plomba przy Pasteura czy zrealizowane zespoły domów wielorodzinnych, w harmonijną całość z otoczeniem.

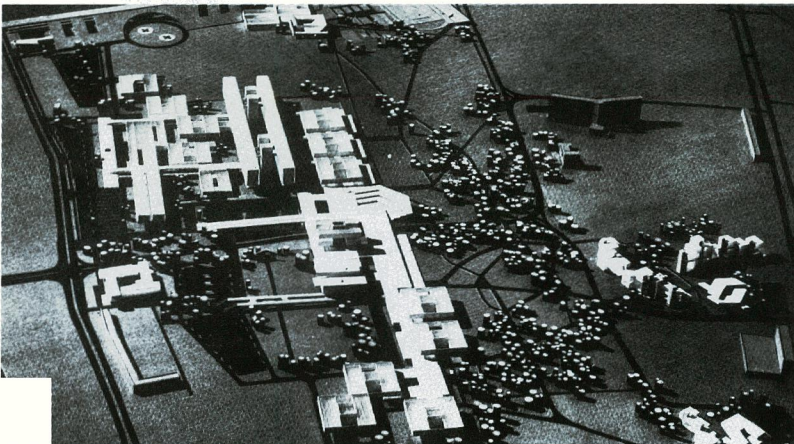
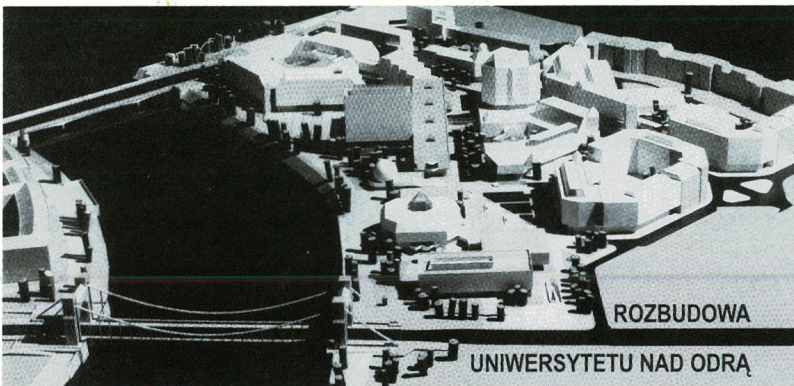
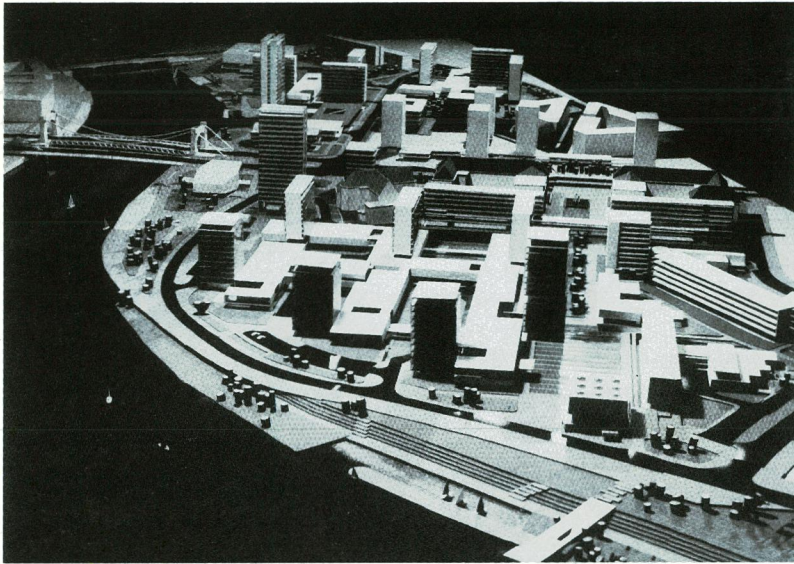
Moje 75. urodziny, to 53. rok pracy na PW, 50. rok samodzielnej pracy architekta. Szczególną satysfakcję sprawia mi fakt, że wielu moich wychowanków było lub jest zatrudnionych na uczelniach w kraju i za granicą.

Dziękując Naszej Uczelni, Wydziałowi, Rodzinie, Przyjaciółom, Kolegom i Współpracownikom, Absolwentom i Studentom – za lata „walki” na polu architektury, życzę im wszystkim owocnego wypełniania nią Przetrzni dla dobra naszej Ojczyzny i nas wszystkich.

Marian A. Barski

Od góry: Dom Towarzystwa Salezjańskiego;
Marian Barski, z prawej – ks. inspektor Adam, Śmigieński;
Instytut Budownictwa Politechniki Wrocławskiej

Po lewej: Makieta PW (1960); Makieta UW (1987); Makieta konkursowa NAM (1975); Hotele Pielęgniarek przy ul. Ślężnej; Po prawej: Domy studenckie *Ołówek* i *Kredka*; Blok Diagnostyczny NAM

Realizacje (wybór)

- 1954 – Uniwersytet Wrocławski, M. Barski, K. Barska, A. Tyczkowski, L. Zdek, I miejsce w konkursie SARP.
- 1954 – rozbudowa Wyższej Szkoły Rolniczej, I miejsce w konkursie zamkniętym, M. Barski, K. Barska, A. Tyczkowski; konstrukcja – B. Rutka. Nagroda Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.
- 1964 – Klinika Późnictwa Wydziału Weterynarii WSR przy pl. Grunwaldzkim, M. Barski, K. Barska; konstrukcja – B. Rutka. Nagroda Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.
- 1964 – *Parawanowiec*, Dom Studencki UW, pl. Grunwaldzki; K. Barska, M. Barski.
- 1965 – Hotel Asystenta PW i Uniwersytetu, pl. Grunwaldzki; M. Barski, K. Barska.
- 1968–1970 – Wydział Melioracji Rolnych i Leśnych, pl. Grunwaldzki, budynek naukowo-dydaktyczny, laboratoria; M. Barski, K. Barska.
- 1968–1971 – Instytut Chemii UW, Wrocław, ul. Joliot-Curie, budynek naukowo-badawczy, laboratorium, Audytorium; M. Barski, K. Barska, konstrukcja – K. Chrystowiak, P. Schumacher.
- 1970 – Instytut Matematyki UW, pl. Grunwaldzki, budynek naukowo-badawczy, audytorium; M. Barski, K. Barska; konstrukcja – W. Święcicki; Nagroda *Mister Wrocławia* 1971 r.
- 1969–1970 – Instytut Budownictwa PW, pl. Grunwaldzki, budynek naukowo-dydaktyczny, laboratorium; M. Barski, K. Barska.
- 1975 – Nowa Akademia Medyczna, konkurs zamknięty SARP, I nagroda realizacyjna; M. Barski, K. Barska, J. Blachowski, J. Duraj, R. Żabiński.
- 1977 – Nowa Akademia Medyczna, Wrocław, opracowanie pokonkursowe. M. Barski, K. Barska.
- 1978–1986 – Nowa Akademia Medyczna, ul. Borowska, projekty realizacyjne; M. Barski, K. Barska.
- 1985 – Hotel Pielęgniarek AM, ul. Ślężna; M. Barski, K. Barska.
- 1980 – Przejście Podziemne, Wrocław, pl. 1 Maja; M. Barski, S. Kampf, Z. Jakubek.
- 1980–2002 – Nowa Akademia Medyczna, ul. Borowska; M. Barski, K. Barska, E. Barska; Centralna Pralnia, GPZ i budynki zaplecza technicznego, obiekty w realizacji: centralna kuchnia, centralna stołówka, budynek warsztatowo-administracyjny, budynki kliniczne A, B, FA/FB, H, AP.
- 1989–1991 – D.S. *Olówek* (1989) i *Kredka* (1991), *Na Szczycie* pl. Grunwaldzkiego; M. Barski, K. Barska; konstrukcja – Wiktor Dzięba. Nagroda II st. Ministra Budownictwa i Gospodarki Przestrzennej 1992.
- 1991 – Dom Towarzystwa Salezjańskiego, pl. Grunwaldzki; M. Barski, K. Barska, E. Barska; konstrukcja – W. Święcicki.
- 1992 – Dom Zgromadzenia Sióstr MBM, Wrocław, ul. Ludwisarska; M. Barski, K. Barska, E. Barska; konstrukcja – W. Święcicki.
- 1995 – Budynek mieszkalno-usługowy, Wrocław, ul. Pasteura 17a, M. Barski, J. Barski – I Nagroda w konkursie za najładniejszy budynek płombowy w 1995 r.
- 1999 – Laboratorium II Instytutu Chemii UW, Wrocław, ul. Joliot-Curie; M. Barski, J. Barski, E. Barska; konstrukcja – A. Pawłowa, K. Szczepanik.
- 1999 – Blok Diagnostyczny i Intensywnej Terapii Dziecięcej, Wrocław, ul. M. Skłodowskiej-Curie, M. Barski, E. Barska.
- 1996–2001 – osiedle domów jednorodzinnych i wielorodzinnych, Wrocław, ul. Wiktora Brossa, M. Barski, J. Barski, E. Barska.
- 2001 – Audytorium Międzywydziałowe UW, Wrocław, ul. Joliot-Curie; M. Barski, E. Barska; konstrukcja – K. Szczepanik. Obiekt w realizacji.

Wybrane projekty niezrealizowane

- 1956 – Dom Kultury Kolejarza, I nagroda w konkursie i projekty realizacyjne; M. Barski, A. Tyczkowski, L. Zdek.
- 1964 – Zabudowa pl. Grunwaldzkiego; M. Barski, K. Barska.
- 1968 – Projekt Zagospodarowania Przestrzennego Uniwersytetu W. i P.; M. Barski, K. Barska.

Od góry: Przejście podziemne pod pl. 1 Maja;
Budynek mieszkalno-usługowy przy ul. Ludwika Pasteura;
Uroczystość w Muzeum Architektury

- 1972 – Uniwersytet w Kalabrii, konkurs międzynarodowy; M. Barski, T. Lechicki.
- 1973–1974 – Instytut Fizyki UW, kompleksowa dokumentacja realizacyjna; M. Barski, K. Barska.
- 1973–1974 – Wydział Elektrotechniki AGH w Krakowie, I nagroda w konkursie i projekty realizacyjne; M. Barski, J. Blachowski, J. Duraj.
- 1973–1975 – Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich PW; M. Barski, K. Barska.
- 1975–1976 – Instytut Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn PW; M. Barski, K. Barska.
- 1979 – Instytut Matematyki i Fizyki PW, Instytut Techniki Ciepłoty i Mechaniki Płynów PW; M. Barski, K. Barska.
- 1979 – Instytut Biochemii UW, ul. Sienkiewicza; M. Barski, K. Barska.
- 1980 – *Rondo*, Międzyuczelniany Ośrodek Socjalno-Kulturalny, pl. Grunwaldzki; M. Barski, J. Blachowski.
- 1984 – Stołówka AM, na 2000 obiadów, ul. Wojciecha z Brudzewa; ZTE; M. Barski.
- 1986 – Pływalnia *Na szczycie* pl. Grunwaldzkiego (przy D.S. *Olówek i Kredka*); M. Barski, E. Barska.
- 1987, 2001 – Aktualizacje Projektu Zagosp. Terenu Uniwersytetu Wr. aktualizacja I – 1987; M. Barski, K. Barska; aktualizacja II – 1991; M. Barski, K. Barska; aktualizacja III – 2001; M. Barski, E. Barska.
- 1988 – Biblioteka i Centrum Informacji Naukowej PW, pl. Grunwaldzki, konkurs zamknięty SARP; M. Barski, K. Barska, E. Barska.
- 1990 – Projekt Zagospodarowania Terenu PW, aktualizacja; M. Barski, K. Barska.
- 1990–1991 – Zespół. mieszkalno-usługowy NAM, Wrocław, ul. Ślężna; plan realizacyjny; M. K. Barscy, projekty domów – M. Barski, J. Barski.
- 1991 – Biblioteka Uniwersytecka – koncepcja programowo-przestrzenna; E. Barska, M. Barski.
- 1995 – Szkoła Podstawowa w Szlichtyngowej, projekt budowlany; M. Barski, J. Barski.